

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Handhaving	3
Omgevingsrecht	3
Omgevingswet	3
Wabo	5
Natuurbescherming	8
Ambtenarenrecht	10
Bijstand	10
Sociale zekerheid overig	11
Bestuursrecht overig	12
AVG	12
Gemeentewet	14
Open overheid	14
Nederlandschap	15
Vreemdelingenrecht	16
Asiel	16
Procesrecht	16
Richtlijnen en verordeningen	17

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 972

ABRS, 30-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5796](#)

Dienst Toeslagen.

Awb 1:3 lid 1

BESLUIT. MEDIATION. Kindgebonden budget. I.c. is terecht overwogen dat de Dienst Toeslagen niet verplicht is om aan mediation mee te werken. Mediation kenmerkt zich door de vrijwillige basis waarop partijen aan een mediationtraject deelnemen. Het niet accepteren van mediation is bovendien geen besluit, als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, dat dient te berusten op een deugdelijke motivering. De mededeling van de Dienst Toeslagen dat het de uitnodiging voor het mediationtraject niet accepteert, is een mededeling van informatieve aard en heeft geen rechtsgevolg. Gelet hierop hoeft de Dienst Toeslagen niet te motiveren waarom mediation in een voorkomend geval niet passend of wenselijk is.

JnB 2026, 973

MK ABRs, 30-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5778](#)

college van burgemeester en wethouders van Zwolle.

Awb 2:14 lid 1, 6:11

VERSCHOONBARE TERMIJNOVERSCHRIJDING. ELEKTRONISCHE VERZENDING.

BESTENDIGE E-MAILPRAKTIJK. Verwijzing naar uitspraken ABRs, 17-07-2024,

[ECLI:NL:RVS:2024:2886](#) en 26-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3088](#). I.c. heeft het college zich

terecht op het standpunt gesteld dat de gemachtigde van appellant impliciet kenbaar heeft gemaakt dat zij via e-mail voldoende bereikbaar was. Onweersproken is dat deze gemachtigde de afgelopen jaren meerdere besluiten op bezwaar van het college die betrekking hebben op appellant per e-mail heeft ontvangen. Tegen deze besluiten heeft de gemachtigde binnen de termijn beroep ingesteld, zonder daarbij een beroep te doen op het feit dat hij niet via e-mail voldoende bereikbaar zou zijn. Naast deze e-mailwisselingen heeft de gemachtigde namens appellant voorafgaand aan het bestreden besluit ook meerdere e-mails gewisseld met het college. Hieruit wordt afgeleid dat sprake is van een bestendige e-mailpraktijk tussen de gemachtigde van appellant en het college. Het college mocht er dan ook van uit gaan dat de gemachtigde voldoende bereikbaar was op het mailadres. Dat ook een aantal berichten en besluiten via de gewone post zijn verzonden, betekent niet dat er geen bestendige e-mailpraktijk was. Hetzelfde geldt voor de algemene tekst dat binnen de gemeente mogelijk is zowel via post als elektronisch te corresponderen. Terecht is geoordeeld dat het voor de gemachtigde duidelijk moet zijn geweest dat het e-mailadres [...] het officiële e-mailadres van het college was. Omdat het bestreden besluit op juiste wijze aan de gemachtigde van appellant bekend is gemaakt, is de termijn voor het instellen van beroep op dat moment gaan lopen en zijn beide beroepen dus te laat ingediend. Van omstandigheden waardoor de termijnoverschrijding verschoonbaar is, is niet gebleken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2026, 974

ABRS, 30-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5815](#)

college van burgemeester en wethouders van Medemblik.

Algemene wet bestuursrecht 5:37, 6:16

EVRM

INVORDERING LAST ONDER DWANGSOM. SCHORSENDE WERKING. BESLUIT. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 27-02-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:466](#). I.c. is terecht door de rechtbank dat volgens artikel 6:16 van de Awb het beroep van appellant tegen het besluit op bezwaar tegen het invorderingsbesluit geen schorsende werking heeft. Voor zover appellant stelt dat dit artikel buiten toepassing moet blijven omdat hij hierdoor bij voorbaat wordt gekenmerkt als overtreder, kan dit niet in deze procedure aan de orde komen. De last onder dwangsom is namelijk in rechte vast komen te staan, doordat appellant hiertegen geen bezwaar en/of beroep heeft aangetekend. Voor zover appellant stelt dat hij geen overtreder is, had hij dit in een procedure tegen de last onder dwangsom kunnen aanvoeren. Bovendien is het innen van ingevorderde dwangsommen een kwestie van burgerlijk recht, die buiten de bevoegdheden van de bestuursrechter ligt en die dus ook het bestek van deze procedure te buiten gaat. Dit betekent dat de Afdeling niet toekomt aan een inhoudelijke beoordeling van het betoog over artikel 1 van het Eerste Protocol van het EVRM.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 975

MK Rechtbank Overijssel, 24-09-2026, [ECLI:NL:RBOVE:2026:5691](#)

college van burgemeester en wethouders van Enschede, verweerder.

Habitatrichtlijn 6 lid 3

Omgevingswet (Ow) 1.1 lid 1, 5.1 lid 1,5.7

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. ETFAL. UITVOERBAARHEIDSTOETS. GEBIEDSBESCHERMINGSREGIME. Verlenen zestien omgevingsvergunningen voor het organiseren van evenementen op de Vliegveld Twenthe Evenementenlocatie in de jaren 2023, 2024 en 2025. Hoewel het college er terecht op wijst dat bij invoering van de Ow de onlosmakelijke samenhang en de aanhaakverplichting zijn losgelaten, is de rechtbank van oordeel dat in het kader van de vraag of sprake is van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties ook van belang is, of de activiteit uitvoerbaar is. Indien op voorhand aannemelijk is dat de functie op de desbetreffende locatie nooit kan worden verwezenlijkt, kan het toedelen daarvan in strijd worden geacht met deze bepaling. De rechtbank vindt hiervoor steun in de toelichting op het Omgevingsbesluit. Dit deel van de toelichting gaat weliswaar over omgevingsplannen, maar het daar genoemde criterium van een evenwichtige

toedeling van functies aan locaties geldt ook voor buitenplanse omgevingsplanactiviteiten. De rechtbank leidt hieruit af dat in een procedure als deze over onder de Ow verleende omgevingsvergunningen voor buitenplanse omgevingsplanactiviteiten dus ook moet worden beoordeeld of het college op voorhand in redelijkheid had moeten onderkennen dat het gebiedsbeschermingsregime in de Ow in de weg staat aan de uitvoerbaarheid van de aangevraagde activiteiten. **EVENEMENTEN. STIKSTOFDEPOSITIE. VERKEERSBEWEGINGEN.** I.c. heeft het college zijn standpunt dat het gebiedsbeschermingsregime in de Ow niet in de weg staat aan de uitvoerbaarheid van de vergunde evenementen onvoldoende gemotiveerd. Zoals het college zelf ook heeft aangegeven zijn (de emissies van) de verkeersbewegingen van en naar het VTE-terrein doorslaggevend in het kader van de beoordeling of sprake is van een toename van stikstofdepositie op de omliggende Natura 2000-gebieden. Doordat in de stikstofrapporten en de bijbehorende Aeries-berekeningen niet alle relevante verkeersbewegingen zijn meegenomen, kan op basis daarvan niet worden uitgesloten dat de vergunde evenementen significante gevolgen hebben voor de omliggende Natura 2000-gebieden. Daarom is voor deze evenementen mogelijk een omgevingsvergunning voor een Natura 2000-activiteit vereist en moet mogelijk een passende beoordeling worden opgesteld, terwijl onzeker is of deze vergunning kan worden verleend. De door het college aangevoerde omstandigheden dat De Strip B.V. bij GS een aparte Wnb-vergunning heeft aangevraagd en dat de verwachting van het college is dat deze zal worden verleend, doen hier niet aan af.

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RBOVE:2026:5692](#), [ECLI:NL:RBOVE:2026:5693](#)

Bij deze uitspraken is een [nieuwsbericht](#) ("Omgevingsvergunning evenemententerrein Vliegveld Twenthe vernietigd, gemeente moet nieuw besluit nemen") uitgebracht.

JnB 2026, 976

Rechtbank Den Haag, 09-09-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:26067](#)

college van burgemeester en wethouders van Leiden, het college

Omgevingswet 5.1 lid 1 aanhef en onder a

Omgevingsplan gemeente Leiden

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. Verlenen vergunning voor het inrichten, exploiteren en gebruiken van een terras ter hoogte van een horecagelegenheid. Eisers hebben ter zitting aangevoerd dat het terras in strijd is met de Verordening voor de fysieke leefomgeving Leiden 2020. De voorliggende procedure betreft de toetsing van een omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit op grond van de Omgevingswet en het gemeentelijke Omgevingsplan. Het toetsingskader voor een dergelijke vergunning wordt bepaald door de wet en het omgevingsplan zelf, namelijk de vraag of er sprake is van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties. De regels uit Verordening voor de fysieke leefomgeving Leiden 2020 vormen geen onderdeel van het toetsingskader voor de verleende vergunning. Een eventuele strijdigheid met die verordening kan in deze procedure dan ook niet leiden tot het daarmee door eisers beoogde resultaat.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2026, 977

ABRS, 30-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5812](#)

college van burgemeester en wethouders van Nijmegen.

Omgevingswet (Ow)

Invoeringswet Omgevingswet (Iw Ow) 4.23

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit) 2.17

Omgevingsplan gemeente Nijmegen 1.4, 22.26, 22.27, 22.43, 22.63

WABO. HANDHAVING. DWANGSOM. UITLEG HERSTELBESLUIT. HERSTELMAATREGELEN.

Gewijzigd dwangsbesluit. Voor zover Conexus betoogt dat het college voor de uitvoering van de opdracht uit de tussenuitspraak geen aanvullende herstelmaatregelen had mogen opnemen, stelt de Afdeling vast dat het onveranderd gaat om handhaving van de geluidswaarden uit artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit bij activiteiten die op het schoolplein van Conexus plaatsvinden. Het college heeft in de tussenuitspraak de opdracht gekregen beter te motiveren dat de opgelegde herstelmaatregelen daadwerkelijk de beëindiging van deze overtreding als gevolg hebben. Een gevolg van die opdracht kan zijn dat het college de herstelmaatregelen aanpast en aanvullende herstelmaatregelen oplegt. De herstelmaatregelen strekken dan ook niet verder dan waartoe de opdracht in de tussenuitspraak verplicht. TOEPASSELIJK RECHT. OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. NORMADRESSAAT. MBA. I.c. wordt geoordeeld dat de materiële normstelling niet gewijzigd is ten opzichte van het recht zoals dat gold op het moment van het verzoek om handhavend optreden. Het college heeft de overtreding terecht getoetst aan het oude recht. Bij het beantwoorden van de vraag tot wie artikel 22.43 van het omgevingsplan is gericht en wie de overtreder is in de zin van artikel 5:1, tweede lid, van de Awb, is daarmee de zeggenschap over de locatie waarop een milieubelastende activiteit verricht wordt een relevant criterium.

[...] Uitleg van het herstelbesluit

5. Op de zitting is gebleken dat partijen verdeeld houdt hoe de door het college opgelegde last onder dwangsom moet worden uitgelegd. Daarom zal de Afdeling voor de bespreking van de zienswijzen van partijen uiteenzetten hoe het herstelbesluit naar het oordeel van de Afdeling moet worden begrepen. Uit het herstelbesluit volgt dat Conexus de overtreding van de in artikel 2.17, eerste lid, van het Activiteitenbesluit vastgelegde geluidsnormen en de afwijkende geluidsnormen zoals vastgelegd in het maatwerkbesluit van 19 mei 2021, bij de gevels van de woningen aan de Dr. Claas Noorduijnstraat dient te beëindigen en beëindigd te houden. Daarvoor moet Conexus de nodige maatregelen treffen. Het college heeft een lijst met herstelmaatregelen opgenomen waarmee de overtreding in ieder geval kan worden beëindigd. Het college heeft zich daarbij onder meer gebaseerd op akoestische onderzoeksrapporten van DGMR van 8 februari 2021, 14 januari 2025 en 13 juni 2025. De Afdeling begrijpt het herstelbesluit zo, dat met het treffen van deze maatregelen aan de last wordt voldaan en Conexus na uitvoering van die maatregelen geen dwangsommen verbeurt. Dit laat echter onverlet dat Conexus er ook voor kan kiezen slechts een deel van deze maatregelen of geheel andere maatregelen te treffen. Het doel dat het college met het herstelbesluit voor ogen staat, is namelijk dat de overtreding van de geluidsnormen daadwerkelijk wordt beëindigd. Volgens

het college gebeurt dat op basis van de onderzoeken van DGMR in ieder geval als de voorgestelde maatregelen worden getroffen. Dat betekent dus niet dat wanneer Conexus de door het college voorgestelde maatregelen niet treft, Conexus direct een dwangsom zal verbeuren. Dit gebeurt immers pas als de geluidsnormen uit artikel 2.17, eerste lid, van het Activiteitenbesluit en het maatwerkbesluit van 19 mei 2021 daadwerkelijk worden overtreden. Of dat het geval is, zal moeten worden vastgesteld met een meting.

[...] Herstelmaatregelen f en g

10. Conexus betoogt dat het college geen nieuwe herstelmaatregelen zoals de herstelmaatregelen f en g had mogen opnemen in het herstelbesluit. Bovendien betoogt Conexus dat het verbod op versterkte muziek uit herstelmaatregel g te ingrijpend is wegens het incidentele en kortdurende karakter van de activiteiten waarbij gebruik wordt gemaakt van versterkte muziek. Aangezien deze activiteiten doorgaans een uur tot anderhalf uur duren, wordt volgens Conexus hiermee het toegestane langtijdgemiddeld geluidsniveau niet overschreden.

10.1. Voor zover Conexus betoogt dat het college voor de uitvoering van de opdracht uit de tussenuitspraak geen aanvullende herstelmaatregelen had mogen opnemen, stelt de Afdeling vast dat het onveranderd gaat om handhaving van de geluidswaarden uit artikel 2.17 van het Activiteitenbesluit bij activiteiten die op het schoolplein van Conexus plaatsvinden. Het college heeft in de tussenuitspraak de opdracht gekregen beter te motiveren dat de opgelegde herstelmaatregelen daadwerkelijk de beëindiging van deze overtreding als gevolg hebben. Een gevolg van die opdracht kan zijn dat het college de herstelmaatregelen aanpast en aanvullende herstelmaatregelen oplegt. De herstelmaatregelen strekken dan ook niet verder dan waartoe de opdracht in de tussenuitspraak verplicht. Daarvoor verwijst de Afdeling naar wat zij onder 5 heeft overwogen over de uitleg van het herstelbesluit. [...]

[...] 18.1. Het overgangsrecht met betrekking tot bestuurlijke sanctiebesluiten is geregeld in de artikelen 4.22 en 4.23 van de lw Ow. Artikel 4.23 van de lw Ow bepaalt dat oud recht op bestuurlijke sanctiebesluiten van toepassing blijft als voor 1 januari 2024 een overtreding is begonnen én het bestuurlijk sanctiebesluit is opgelegd. Op besluiten op verzoeken om handhavend optreden blijft het oude recht van toepassing als voor 1 januari 2024 een verzoek om handhavend optreden is gedaan. Dat volgt uit artikel 4.3, aanhef en onder a, van de lw Ow.

Als echter na 1 januari 2024 de materiële normstelling is gewijzigd ten opzichte van het recht zoals dat gold op het moment van het verzoek om handhavend optreden of het bestuurlijk sanctiebesluit, dan moet het bestuursorgaan in het besluit op het verzoek om handhavend optreden en/of het besluit op bezwaar beoordelen in hoeverre naar nieuw recht nog een overtreding plaatsvindt. Een andere uitleg van artikel 4.23 van de lw Ow zou onredelijk zijn, omdat anders een sanctie wordt opgelegd om een handelen of een nalaten af te dwingen waartoe het nieuwe recht niet verplicht. Wanneer het handelen of nalaten onder nieuw recht (gedeeltelijk) niet meer verboden is, dan moet het bestuursorgaan het primaire besluit herroepen per 1 januari 2024 voor zover het bestuurlijke sanctiebesluit gericht is op de niet meer verboden situatie na die datum. Als er onder nieuw recht nog steeds sprake is van dezelfde overtreding, dan blijft op het bestuurlijk sanctiebesluit het oude recht van toepassing. De Afdeling verwijst hiervoor naar haar uitspraak van 3 juli 2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2645](#), onder 14 en verder.

18.2. Gelet op het door [appellant] en anderen aangevoerde ziet de Afdeling zich voor de vraag gesteld of de materiële normstelling na 1 januari 2024 is gewijzigd. Alleen als dit het geval is, dan had het college moeten toetsen in hoeverre naar nieuw recht nog een overtreding plaatsvindt.

De Afdeling stelt vast dat in tabel 22.3.1. bij artikel 22.63 van het omgevingsplan gemeente Nijmegen (hierna: het omgevingsplan), zoals dat gold ten tijde van het herstelbesluit, dezelfde maximale geluidwaarden zijn opgenomen als in artikel 2.17, eerste lid, van het Activiteitenbesluit. Voor zover [appellant] en anderen betogen dat de materiële normstelling is veranderd door de wijziging van de normadressaat onder de Omgevingswet, waardoor niet Conexus, maar derden die gebruik maken van het speelterrein moeten worden aangemerkt als overtreder, overweegt de Afdeling het volgende. Uit artikel 22.43 van het omgevingsplan volgt in dit geval dat degene die de milieubelastende activiteit verricht zorg draagt voor de naleving van de regels over de activiteit. Het standpunt van [appellant] en anderen impliceert dat de milieubelastende activiteit het gebruik van het schoolplein door derden is en dat deze derden door dat gebruik de geluidsnormen overtreden. Deze uitleg kan niet worden gevolgd. De aard van de geluidsnormen, waarin zowel een langtijdgemiddelde beoordelingsniveau als maximale waarden voor geluid op een geluidgevoelig gebouw in de omgeving zijn vastgelegd, brengt mee dat als milieubelastende activiteit moet worden aangemerkt het bestendige gebruik van het schoolgebouw met het bijbehorende speelterrein. Bij het beantwoorden van de vraag tot wie artikel 22.43 van het omgevingsplan is gericht en wie de overtreder is in de zin van artikel 5:1, tweede lid, van de Awb, is daarmee de zeggenschap over de locatie waarop een milieubelastende activiteit verricht wordt een relevant criterium. Naar het oordeel van de Afdeling is de materiële normstelling dan ook niet gewijzigd ten opzichte van het recht zoals dat gold op het moment van het verzoek om handhavend optreden. Gelet op het voorgaande heeft het college de overtreding dan ook terecht getoetst aan het oude recht. [...]

Jnb 2026, 978

MK ABRS, 30-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5779](#)

college van burgemeester en wethouders van Ooststellingwerf.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:34 lid 2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. HANDHAVING. DWANGSOM. Intrekking last onder dwangsom met toepassing van "Toezicht- en handhavingsplan motorcrossterrein "De Prikkedam". I.c. wordt geoordeeld dat artikel 5:34 van de Awb geen beperking inhoudt van de algemene bevoegdheid die het bevoegd gezag toekomt om, al dan niet op een verzoek, een eerder genomen besluit te wijzigen of in te trekken. Zoals de Afdeling onder meer heeft overwogen in de uitspraak van 4 februari 2026, [ECLI:NL:RVS:2019:466](#), onder 9.1, zijn in artikel 5:34 van de Awb twee situaties genoemd die aanleiding kunnen geven om een last op te heffen, maar kunnen ook andere, niet in dat artikel bedoelde omstandigheden tot opheffing van de last leiden. Voor toepassing van die algemene bevoegdheid tot intrekking van een last onder dwangsom is niet vereist dat een jaar moet zijn verstreken zonder dat de dwangsom is verbeurd. Het stond het college dan ook vrij om beleid vast te stellen dat onder omstandigheden de mogelijkheid biedt om een last eerder in te trekken. De rechtbank heeft terecht geen reden gevonden voor het oordeel dat het Toezicht- en handhavingsplan de grenzen van een redelijke beleidsbepaling te buiten gaat.

JnB 2026, 979

MK Rechtbank Gelderland, 28-09-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:7321](#)

college van burgemeester en wethouders van Berkelland.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e en i

Crisis- en herstelwet

Besluit uitvoering Crisis- en herstelwet (BuChw) 7ae

WABO-milieu. CRISIS- EN HERSTELWET. Milieu- en natuurvergunning. I.c. slaagt het betoog van eisers niet dat uit artikel 7ae BuChw volgt dat het niet de bedoeling is dat op basis van het gebruik van deze tijdelijke regeling een omgevingsvergunning voor onbepaalde tijd wordt verleend. Uit artikel 7ae, eerste lid, van het BuChw volgt dat dit artikel tot 1 januari 2025 van toepassing was in (onder meer) de provincie Gelderland. Dat betekent dat in milieuvergunningen die vóór die datum zijn verleend gebruik kon worden gemaakt van deze bepaling. Uit dit artikel volgt niet dat bij de toepassing van deze experimenteerbepaling alleen tijdelijke milieuvergunningen kunnen worden verleend. Omdat door vergunninghouder ook geen tijdelijke milieuvergunning is aangevraagd bestond er geen bevoegdheid voor het college om een tijdelijke milieuvergunning te verlenen.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RBGEL:2026:7322](#).

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 30-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5779](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2026, 980

ABRS, 30-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5751](#) (niet gepubliceerd op rechtspraak.nl)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb)

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. Afwijzing verzoek van MOB en Leefmilieu tot intrekking van de natuurvergunning van, dan wel het opleggen van een verplichting aan [partij]. I.c. wordt het college opgedragen om uiterlijk op 4 februari 2027 een besluit te nemen op het verzoek van MOB en Leefmilieu en dit besluit op de wettelijk voorgeschreven wijze bekend te maken. Het college verbeurt een dwangsom aan MOB en Leefmilieu voor iedere dag dat het college in gebreke blijft de uitspraak na te leven. Waar het gaat om de hoogte van de desbetreffende bedragen acht de Afdeling van belang dat het college heeft verzuimd om uitvoering te geven aan de uitspraak van de rechtbank van 16 april 2025 en de uitspraak van de Afdeling van 13 maart 2026. De Afdeling stelt de hoogte van de dwangsom daarom vast op een bedrag van € 250,00 per dag, met een maximum van € 37.500,00.

[...] 7. Vast staat dat het college nog geen besluit heeft genomen op het verzoek van MOB en Leefmilieu. Dit betekent dat het college niet heeft voldaan aan de uitspraak van 13 maart 2026. Het beroep van MOB en Leefmilieu is kennelijk gegrond. Het met een besluit gelijk te stellen niet tijdig nemen van een besluit op het verzoek van MOB en Leefmilieu moet worden vernietigd.

De Afdeling ziet geen aanleiding voor het oordeel dat het beroep van MOB en Leefmilieu ongegrond moet worden verklaard, zoals [partij] heeft verzocht. In de uitspraak van de rechtbank van 16 april 2025 is aan het college de opdracht gegeven om op het verzoek van MOB en Leefmilieu een nieuw besluit te nemen. Het college moet daaraan gevolg geven. Dat is alleen anders als de uitspraak van 16 april 2025 bij wijze van voorlopige voorziening zou zijn opgeschort. Daar is geen sprake van. Daarbij merkt de Afdeling op dat een beroep op de uitspraak van de voorzieningenrechter van 16 september 2026 niet kan slagen, omdat de omstandigheden die zich in die uitspraak voordeden, zich in dit geval niet voordoen. Bij het treffen van de voorziening door de voorzieningenrechter is van belang geacht of er een vergunningplicht is voor het door Eindhoven Airport N.V. aangevraagde project, wat de betekenis daarvan is voor de toepassing van artikel 2.4, eerste lid, van de Wet natuurbescherming en hoe de rechtbank hieraan uitleg heeft gegeven. Die omstandigheden doen zich in dit geval niet voor. Aan [partij] is immers al een natuurvergunning verleend. Alleen al daarom kan een beroep op de uitspraak van 16 september 2026 niet slagen.

8. Gelet op het voorgaande en gezien artikel 8:55d, eerste lid, van de Awb dient het college alsnog een besluit te nemen op het verzoek van MOB en Leefmilieu om intrekking van de natuurvergunning van, dan wel het opleggen van een verplichting aan, [partij]. De Afdeling zal daartoe een termijn op grond van artikel 8:55d, derde lid, stellen, waarbij rekening is gehouden met het verweerschrift van het college en de schriftelijke uiteenzetting van [partij], maar ook met het belang van MOB en Leefmilieu bij een voortvarende behandeling van hun verzoek. Daarbij acht de Afdeling van belang dat de omstandigheden die door partijen naar voren zijn gebracht, omstandigheden zijn die onderdeel vormen van de voorbereidingsprocedure en dus omstandigheden die al zijn meegenomen in de (oorspronkelijke) wettelijke beslistermijn. Er zijn verder geen bijzondere omstandigheden naar voren gebracht die aannemelijk maken dat de door de Afdeling gestelde uiterlijke datum waarop het college een besluit moet nemen, niet kan worden gehaald.

9. De Afdeling bepaalt verder met toepassing van artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb dat het college een dwangsom aan MOB en Leefmilieu verbeurt voor iedere dag dat het college in gebreke blijft de uitspraak na te leven. Waar het gaat om de hoogte van de desbetreffende bedragen acht de Afdeling van belang dat het college heeft verzuimd om uitvoering te geven aan de uitspraak van de rechtbank van 16 april 2025 en de uitspraak van de Afdeling van 13 maart 2026. De Afdeling zal de hoogte van de dwangsom daarom vaststellen op een bedrag van € 250,00 per dag, met een maximum van € 37.500,00. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2026:5748](#), [ECLI:NL:RVS:2026:5749](#), [ECLI:NL:RVS:2026:5750](#), [ECLI:NL:RVS:2026:5752](#) (niet gepubliceerd op [rechtspraak.nl](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2026, 981

MK CRvB, 10-09-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1243](#)

korpschef van Politie.

Notitie 'Nevenwerkzaamheden 2014' (Notitie)

AMBTENARENRECHT. POLITIE. NEVENWERKZAAMHEDEN ALS TOLK/VERTALER.

De korpschef heeft de eerder aan appellant verleende toestemming om de nevenwerkzaamheden als tolk/vertaler voor de politie te verrichten beëindigd.

Zoals in de uitspraak van de Raad van 27 oktober 2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:2320](#) is overwogen is de achtergrond daarvan dat, ongeacht welke functie de ambtenaar binnen de politie vervult, (de schijn van) belangenverstrengeling en (imago)schade voor de politie moet worden voorkomen en is dit onvoldoende gewaarborgd als nevenwerkzaamheden worden verricht als tolk/vertaler voor de politie.

De korpschef heeft, gelet op de afbouwperiode van zes maanden, de toestemming om binnen de politieorganisatie de desbetreffende nevenwerkzaamheden te verrichten mogen beëindigen.

Gelet op alle omstandigheden van het geval kan niet worden gezegd dat de door appellant gestelde schade die hij na afloop van de afbouwperiode heeft geleden, het normale maatschappelijke risico of het normale ondernemersrisico overstijgt. Daarom kan en zal de Raad in het midden laten of in dit geval is voldaan aan het vereiste van een speciale last. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2026, 982

MK CRvB, 25-08-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1195](#)

dagelijks bestuur van de Stroomopwaarts MVS.

Participatiewet (PW) 17, 31, 32, 34

PARTICIPATIEWET. MIDDELEN. EENMALIGE LENING. HERZIENING EN TERUGVORDERING.

I.c. is het als lening ontvangen bedrag geen inkomen. Ook is in dit geval het eenmalig als lening ontvangen bedrag naar zijn aard niet gelijk te stellen met periodieke inkomsten als bedoeld in artikel 32, eerste lid van de PW. Omdat de schending van de inlichtingenverplichting niet tot een te hoog bedrag aan bijstand heeft geleid, was voor herziening van de bijstand met toepassing van artikel 54, derde lid, van de PW geen grond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2026, 983

MK CRvB, 20-08-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1203](#)

college van burgemeester en wethouders van Het Hogeland.

Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK) 5, 9

Burgerlijk Wetboek (BW) 1:234, 7:447, 7:450

Jeugdwet (Jw) 2.3, 7.3.4, 7.3.5

JEUGDWET. JEUGDHULP MET VERBLIJF. Onjuiste uitleg van artikel 7.3.5, eerste lid, van de Jw.

5.3. Artikel 7.3.4 van de Jw bepaalt dat voor het verlenen van jeugdhulp de toestemming van de betrokkene is vereist. Dit tenzij het jeugdhulp betreft in het kader van een machtiging gesloten jeugdhulp, een spoedmachtiging gesloten jeugdhulp, een kinderschermingsmaatregel of jeugdreclassering. Onder betrokkene wordt ingevolge artikel 7.3.1 van de Jw verstaan de persoon aan wie rechtstreeks jeugdhulp wordt verleend. Artikel 7.3.5 van de Jw bepaalt – in afwijking van artikel 1:234 van het BW – dat een minderjarige die de leeftijd van zestien jaar heeft bereikt, bekwaam is tot het verlenen van toestemming voor de verlening van jeugdhulp ten behoeve van zichzelf, alsmede tot het verrichten van rechtshandelingen die daarmee onmiddellijk verband houden.

5.4. Deze artikelen in de Jw zijn ontleend aan de regeling van de geneeskundige behandelingsovereenkomst in het BW. Voor de geneeskundige behandelingsovereenkomst gelden eveneens bepalingen die afwijken van de algemene regeling van handelingsonbekwaamheid van minderjarigen en het gezag van ouders. Op grond van artikel 7:447 van het BW is een minderjarige die de leeftijd van zestien jaren heeft bereikt, bekwaam tot het aangaan van een behandelingsovereenkomst ten behoeve van zichzelf, alsmede tot het verrichten van rechtshandelingen die met de overeenkomst onmiddellijk verband houden. Ingevolge artikel 7:450 van het BW is voor verrichtingen ter uitvoering van een behandelingsovereenkomst, de toestemming van de patiënt vereist. Tot twaalf jaar en van twaalf tot zestien jaar geldt overigens een andere regeling, die de Jw ook kent.[...]

5.5. In de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel voor de Jw is op dit punt vermeld dat, waar mogelijk, voor jeugdhulp is aangesloten bij bestaande zorgwetgeving. “Hiermee wordt voorkomen dat aanbieders die zowel op het jeugd- als op het volwassenendomein acteren, met verschillende wettelijke regimes worden geconfronteerd. De bepalingen in deze paragraaf zijn daarom afgeleid van de Wgbo (...). Omdat nauwkeurig is aangesloten bij de bepalingen van de Wgbo, worden de bepalingen niet uitvoerig artikelsgewijs toegelicht. Voor zover nodig voor het goede begrip, worden afwijking van de Wgbo wel expliciet toegelicht.”[...]

5.6. De Raad ziet onvoldoende aanknopingspunten om tot het oordeel te komen dat artikel 7.3.5, eerste lid, van de Jw tevens ziet op jeugdhulp op grond van artikel 2.3 van de Jw in de vorm van verblijf. De tekst van de bepaling is daarover niet duidelijk. De oorsprong van de bepaling, waarbij is aangesloten bij de geneeskundige behandelingsovereenkomst, duidt daar evenmin op. De essentie van de geneeskundige behandeling is immers niet het verleggen van de woon- of verblijfplaats. Voorts is in de totstandkomingsgeschiedenis van de Jw geen steun te vinden voor die uitleg. Die aanknopingspunten zijn naar het oordeel van de Raad wel nodig omdat sprake is van een uitzondering op de algemene, ook in artikel 5 van het IVRK erkende, regel dat ouders het gezag hebben. Van belang is voorts dat de wetgever specifieke rechterlijke procedures in het leven heeft

geroepen voor een situatie waarin de Staat wil afwijken van artikel 1:12 en artikel 1:245 van het BW en de hoofdregel dat ouders met gezag de verblijfplaats bepalen.[...] Ter waarborging van het recht op gezinsleven, dat in geding is bij het verblijf van een jeugdige, gescheiden van de ouder(s) tegen hun wil, is het de rechter die daarover beslist op grond van het BW en niet het college of een door het college gemandateerde functionaris of instelling. Daarbij sluit aan dat het onttrekken van een minderjarige aan het ouderlijk gezag strafbaar is gesteld.[...]

5.7. Uit het voorgaande volgt dat het bestreden besluit blijkt geeft van een onjuiste uitleg van artikel 7.3.5, eerste lid, van de Jw. Het bestreden besluit dient alleen al hierom te worden vernietigd. De rechtbank heeft dit niet onderkend, zodat ook de aangevallen uitspraak zal worden vernietigd. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2026, 984

MK ABRS, 30-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5793](#)

minister van Financiën.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 15

AVG. Afwijzing verzoek inzage persoonsgegevens Fraude Signalering Voorziening (FSV). De Afdeling heeft ambtshalve kennis genomen van de informatie die de staatssecretarissen van Financiën vanaf april 2026 aan de Tweede kamer hebben verstrekt over de datakluis bij de Belastingdienst. I.c. kan worden vastgesteld dat de datakluis en mogelijk andere afgeschermd digitale omgevingen naar aanleiding van het inzageverzoek hadden moeten worden betrokken bij de verrichte zoekslagen. Dat is niet gebeurd. De mededeling van de minister dat de persoonsgegevens van appellanten niet voorkomen in de FSV worden daarom niet zonder meer geloofwaardig geacht.

Gelet op de reikwijdte van het inzageverzoek, had de minister zoekslagen moeten verrichten in alle tot dan toe bekende gegevensbestanden, applicaties en systemen waarin risico-signalen voor fraude met betrekking tot personen waren of werden verwerkt. Daarbij kan onder meer worden gedacht aan de gegevensbestanden, applicaties en systemen die genoemd worden in het KPMG-rapport en waar appellanten terecht op hebben gewezen.

Omdat de minister zich onterecht op het standpunt heeft gesteld dat hij niet kon voldoen aan dit deel van het inzageverzoek, wordt geoordeeld dat de minister dit deel van het verzoek niet heeft mogen afwijzen.

JnB 2026, 985

ABRS, 30-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5784](#)

minister van Financiën.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG)

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3 lid 1, 4:17 lid 5 onder c

AVG. BESLUIT. I.c. wordt geoordeeld dat de brief waarin Belastingdienst/Toeslagen aan appellant heeft laten weten dat zijn persoonsgegevens in de FSV stonden, geen besluit is in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. De brief is niet gericht op rechtsgevolg. Daarmee wordt appellant alleen geïnformeerd dat en waarom zijn persoonsgegevens zijn geregistreerd in de FSV. Dat die informatie volgens appellant onjuist is, leidt er niet toe dat de brief daarom wel rechtsgevolg heeft. Voor zover deze informatie ten grondslag ligt aan besluiten waarmee appellant het niet eens is, kan hij tegen die besluiten rechtsmiddelen aanwenden. Dit geldt bijvoorbeeld voor de zogenoemde afsluitende brief, waarover de minister heeft gezegd dat hij een nieuwe beslissing op bezwaar zal nemen naar aanleiding van de uitspraak van de ABRS van 18-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2730](#). Nu de brief waartegen appellant bezwaar heeft gemaakt geen besluit is, is de minister op grond van artikel 4:17, vijfde lid, onder c, van de Awb geen dwangsom aan hem verschuldigd.

JnB 2026, 986

ABRS, 30-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5791](#)

minister van Financiën.

Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding (Wns) V lid 2

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:73 (oud)

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG)

SCHADEVERGOEDING. AVG. Mededeling dat persoonsgegevens van appellant in de FSV waren geregistreerd. I.c. heeft de rechtbank zich terecht onbevoegd verklaard om over het verzoek om schadevergoeding van appellant te oordelen. Artikel V, tweede lid, van de Wns bepaalt dat titel 8.4 van de Awb niet van toepassing is op schade, veroorzaakt door besluiten of andere handelingen van de Dienst Toeslagen of andere bestuursorganen, voor zover genomen of verricht in het kader van aan de Belastingdienst opgedragen taken. Dit doet zich in deze procedure voor. De rechtbank heeft dus terecht het verzoek om schadevergoeding onder toepassing van artikel 8:73 van de Awb (oud) beoordeeld. Verwijzing naar de uitspraken ABRS, 17-07-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:2891](#) (r.o. 14.2) en 10-12-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:5890](#) (r.o. 5.1). In wat appellant verder heeft aangevoerd wordt geen aanleiding gezien voor het oordeel dat de FSV-registratie een besluit is. Dit betekent dat de rechtbank niet kon oordelen over de gronden van appellant die gaan over gestelde geleden schade door de FSV-registratie. Daartoe is de burgerlijke rechter bevoegd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Gemeentewet

JnB 2026, 987

MK ABRS, 30-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5816](#)

burgemeester van Haarlem, appellant.

Grondwet 9

Gemeentewet 125

Wet openbare manifestaties (Wom) 8, 11

GEMEENTEWET. HANDHAVING. DWANGSOM. BEVOEGDHEID. NIET-OPENBARE PLAATS.

I.c. wordt geoordeeld dat de burgemeester geen bevoegdheid heeft om op grond van artikel 125 van de Gemeentewet een last onder dwangsom op te leggen ter handhaving van artikel 8 van de Wom. De burgemeester heeft in dit geval beperkingen gesteld aan het betogingsrecht met gebruik van de algemene herstelsanctiebevoegdheid uit artikel 125 van de Gemeentewet.

Dit artikel noemt geen van de doelcriteria uit artikel 9, tweede lid, van de Grondwet en kan daarom niet als grondslag dienen voor een beperking van het betogingsrecht. Ook past het niet in het systeem van de Wom dat de burgemeester met gebruik van de algemene herstelsanctiebevoegdheid uit artikel 125 van de Gemeentewet voorschriften kan verbinden aan demonstraties op niet-openbare plaatsen. De Wom kent geen artikel waarin een bestuursdwangbevoegdheid is neergelegd.

De last onder dwangsom van de burgemeester houdt in dat [wederpartij A] en [wederpartij B] een (toekomstige) betoging moeten beëindigen op straffe van verbeurte van een dwangsom, als de burgemeester daartoe de opdracht geeft op grond van artikel 8 van de Wom. Dit betekent dat het verbod om te demonstreren pas ontstaat wanneer de burgemeester een opdracht geeft op grond van artikel 8 Wom. Het is niet mogelijk een last onder dwangsom op te leggen voor iets wat nog niet is verboden.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2026:5814](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2026, 988

MK ABRS, 30-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5804](#)

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, appellant.

Wet open overheid (Woo) 8.8

Archiefwet 1995 (Archiefwet)

WOO. ARCHIEFWET. Afwijzing Woo-verzoek. Het verzoek ziet op de openbaarmaking van de inventarislijst en de 'Verklaring van Overbrenging' bij de archieven van de persoonsdossiers van de voormalige Centrale Veiligheidsdienst (CVD) en Binnenlandse Veiligheidsdienst (BVD) over de jaren 1946-1998. I.c. wordt geoordeeld dat de minister terecht op grond van de Woo heeft beoordeeld of de conceptversie van de inventarislijst openbaar kon worden gemaakt. Volgens de bijlage bij artikel 8.8 van de Woo, is de Woo niet van toepassing voor zover de artikelen 14 tot en met 17 van de Archiefwet gelden. De artikelen 14 tot en met 17 van de Archiefwet vinden, voor zover relevant, toepassing wanneer sprake is van archiefbescheiden

die zijn overgebracht naar een archiefbewaarplaats en daar berusten. Als een document zich dus (nog) niet in een archiefbewaarplaats bevindt, is het openbaarmakingsregime van de Archiefwet zoals geformuleerd in de artikelen 14 tot en met 17, daarop (nog) niet van toepassing. De minister heeft toegelicht dat een inventarislijst wordt opgesteld ten behoeve van de overbrenging van documenten naar het archief. De inventarislijst zelf wordt dus niet overgebracht naar het archief en is geen archiefbescheiden. De inventarislijst is alleen een instrument dat de toegang tot de documenten of dossiers in het archief regelt. De Archiefwet is dus niet op de inventarislijst van toepassing.

[Naar inhoudsopgave](#)

Nederlanderschap

JnB 2026, 989

MK ABRS, 30-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5732](#)

minister van Justitie en Veiligheid.

Rijkswet op het Nederlanderschap 14 lid 2 b

NEDERLANDERSCHAP. De Afdeling komt in deze uitspraak tot het oordeel dat de staatssecretaris (nu: de minister van Justitie en Veiligheid) bij intrekkingen van het Nederlanderschap wegens een onherroepelijke veroordeling voor een terroristisch misdrijf op grond van artikel 14, tweede lid, aanhef en onder b, van de Rijkswet op het Nederlanderschap (RWN) geen verboden direct onderscheid maakt naar afkomst of nationale of etnische afstamming.

De Afdeling komt verder tot het oordeel dat bij intrekkingen van het Nederlanderschap op grond van dit artikel, gelezen in samenhang met het achtste lid daarvan, op dit moment in de praktijk wel een indirect onderscheid ontstaat ten nadele van in ieder geval Nederlanders met meerdere nationaliteiten die door hun nationale en etnische afstamming een andere nationaliteit hebben waar zij geen afstand van kunnen doen. Appellant in deze zaak is van die groep een voorbeeld, omdat hij de Marokkaanse nationaliteit heeft. Voor het indirecte onderscheid naar nationale en etnische afstamming dat in de praktijk is ontstaan, bestaat naar het oordeel van de Afdeling echter een objectieve rechtvaardiging. Deze rechtvaardiging is onder meer gelegen in het doel van intrekking van het Nederlanderschap op grond van artikel 14, tweede lid, aanhef en onder b, van de RWN, dat tot uitdrukking brengt dat een betrokkene zich zodanig tegen de Nederlandse belangen heeft gekeerd dat de band met Nederland niet langer kan bestaan. Deze rechtvaardiging is verder gelegen in de plicht voor de Nederlandse staat om staatloosheid te voorkomen.

Daarnaast komt de Afdeling in deze uitspraak tot het oordeel dat de minister zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat [appellant sub 2] niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij is gederadicaliseerd en daarmee geen gevaar meer vormt voor de nationale veiligheid. Het hoger beroep van de minister is dan ook gegrond.

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) (Minister J&V mag Nederlanderschap van uitreiziger naar Syrië intrekken) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 990

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 01-10-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:29010](#)

minister van Asiel en Migratie.

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 24 lid 2

Verdrag inzake de rechten van het Kind 3 lid 1

ASIEL. TUSSENUITSPRAAK. Het belang van het kind moet een eerste overweging vormen, deze verplichting ziet ook op de rechterlijke autoriteit. Indien aan eiseres geen verblijfsvergunning wordt verleend heeft dit gevolgen voor haar twee kinderen en voor het kind dat haar partner met een andere vrouw heeft, die ook kinderen van een andere partner heeft.

Verweerder heeft ter zitting op vragen van de rechtbank te kennen gegeven het niet noodzakelijk te achten dat het belang van het kind in deze fase van de procedure nader wordt onderzocht en dat hij niet van plan is om zelf nader onderzoek te (laten) verrichten. Eiseres heeft geen BIC-rapportages overgelegd.

De rechtbank heeft partijen medegedeeld dat zij het belang van het kind niet kan betrekken in de beoordeling van het geschil als dit belang niet eerst is vastgesteld. De vaststelling van het belang van het kind vereist expertise waarover de rechtbank niet beschikt. De rechtbank zal daarom een deskundige benoemen om het belang van de twee kinderen van eiseres en het Nederlandse kind van de partner van eiseres (de halfzus van de twee kinderen van eiseres) te onderzoeken en vast stellen en te beoordelen wat de gevolgen voor deze kinderen zijn als aan eiseres geen verblijfsvergunning wordt verleend. Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2026, 991

MK ABRS, 29-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5603](#)

minister van Asiel en Migratie.

Awb 2:15

PROCESRECHT. Ingebrekestelling via het Advocatenportaal mocht worden geweigerd. De minister mag een digitaal kanaal voor ingebrekestellingen openen en weer sluiten. Wel moet hij die wijziging tijdig en duidelijk communiceren. Dat heeft de minister hier gedaan via de handleiding, de website van de IND en in de ontvangstbevestiging van 26 juni 2024. Daarin stond dat digitaal ingediende ingebrekestellingen niet geldig waren en dat indienen per post wel mogelijk was. Dat betrokkene pas op 30 juli 2024 opnieuw per post een ingebrekestelling heeft ingediend, komt voor haar rekening. De rechtbank heeft daarom ten onrechte proceskosten toegekend. Er is geen sprake van willekeur in de overgangsperiode, omdat de

minister een redelijke en consequent toegepaste werkwijze had voor ingebrekestellingen die via het Advocatenportaal binnenkwamen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2026, 992

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 30-09-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:28894](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) 2024/1351 43 lid 3

ASIEL- EN MIGRATIEBEHEERVERORDENING. PREJUDICIËLE VERWIJZING. Dient artikel 43, derde lid, van de AMBV zo gelezen te worden dat indien een lidstaat gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om te bepalen dat het verzoek om de uitvoering van het overdrachtsbesluit op te schorten samen met het beroep moet worden ingediend, alléén aan een gelijktijdig ingediende en vervolgens toegewezen verzoek opschortende werking toekomt aan de overdrachtstermijn en dat aan een later ingediend en vervolgens toegewezen verzoek dergelijke opschortende werking niet toekomt?

Zie in dit verband ook het [persbericht](#) ("Vragen aan Hof van Justitie: welk lidstaat verantwoordelijk voor asielaanvraag?") dat bij deze uitspraak is uitgebracht.

JnB 2026, 993

HvJEU (Derde kamer), 01-10-2026, [ECLI:EU:C:2026:806](#)

Jilin.

Richtlijn 2001/55/EG 17 lid 2

Richtlijn 2013/32/EU 31

RICHTLIJN TIJDELIJKE BESCHERMING. Artikel 17, lid 2, van richtlijn 2001/55/EG [Richtlijn tijdelijke bescherming], en artikel 31 van richtlijn 2013/32/EU [Procedurerichtlijn] moeten aldus worden uitgelegd dat

- zij zich ertegen verzetten dat de autoriteiten van een lidstaat de behandeling van verzoeken om internationale bescherming die zijn ingediend door begunstigden van tijdelijke bescherming, automatisch opschorten gedurende de periode van tijdelijke bescherming, zodat de beslistermijn voor deze verzoeken pas na afloop van die periode aanvangt of doorloopt;
- het de bevoegde autoriteiten in uitzonderlijke gevallen vrij staat om de behandeling van sommige van deze verzoeken om internationale bescherming tijdelijk uit te stellen, ook indien daardoor deze beslistermijn wordt overschreden, mits deze overschrijding voortvloeit uit maatregelen die zijn genomen, en noodzakelijk zijn, om het hoofd te bieden aan de objectieve onmogelijkheid om die beslistermijn strikt in acht te nemen en tegelijkertijd te voorkomen dat het stelsel van internationale bescherming van de betrokken lidstaat geblokkeerd raakt.

Zie in dit verband ook het [persbericht](#) ("Europees Hof beantwoordt prejudiciële vragen over beslistermijnen op asielaanvragen bij tijdelijke bescherming") van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

JnB 2026, 994

HvJEU (Tweede kamer), 24-09-2026, [ECLI:EU:C:2026:783](#)

Prokoda.

Verordening (EU) nr. 604/2013 3 lid 2, 17 lid 1

DUBLINVERORDENING. Artikel 17, lid 1, eerste alinea, van verordening (EU) nr. 604/2013 (Dublin III-verordening) moet aldus worden uitgelegd dat een lidstaat die niet verantwoordelijk is op grond van de criteria van hoofdstuk III van deze verordening, kan besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen wanneer de voor de behandeling van dit verzoek verantwoordelijke lidstaat op basis van artikel 3, lid 2, eerste alinea, van deze verordening is aangewezen.

JnB 2026, 995

MK ABRS, 30-09-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5739](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) nr. 604/2013 29 lid 2

DUBLINVERORDENING. BEGRIP ONDERDUIKEN. De rechtbank is de minister terecht gevolgd in zijn standpunt dat appellanten waren ondergedoken in de zin van artikel 29, tweede lid, van de Dublinverordening. De minister heeft met de feiten en omstandigheden die onder 2.1 staan, aannemelijk gemaakt dat appellanten weliswaar op de opvanglocatie aanwezig waren, maar dat zij zich net voor de overdracht doelbewust onvindbaar hebben gemaakt voor de autoriteiten, terwijl zij wisten op welk tijdstip zij beschikbaar moesten zijn. Appellanten hebben deze feiten en omstandigheden niet betwist en geen aanknopingspunten naar voren gebracht om aan deze constatering te twijfelen. De minister heeft daarom aannemelijk gemaakt dat appellanten zich opzettelijk aan het toezicht van de autoriteiten hebben onttrokken en dus waren ondergedoken.

[Naar inhoudsopgave](#)